

JESEN

Primjetio sam da te nema.

U sveopštem usponu i sunovratu,
dok se bliži smjena godišnjih doba,
a moj oporavak na gradskoj klinici
ulazi u fazu mirovanja
i samo još čekam
otpusno pismo.

Buđenje, terapija, redovan obrok
na kraju dana:
sat za posjete.

Primjetio sam, na trenutak
ili je već minulo mnogo vremena?
Na hodniku, uz krevet, na prozoru.
Ne znam.
Nisam siguran.

Uskoro će jesen.

Primjetio sam da me nema
i svejedno mi je.

RIJEČ

Moja majka nije nikada bila starica.
Sada je slobodna
i lice joj uranja u riječ
koja plamti iznad usnule vode
u kojoj se dotiču i početak i kraj
svih putovanja.

USPOMENA

Neka te ne bude strah
kada se oglasi topot
zvijezda - padalica,
i sva moja lica ispred tebe
pretoče se u jedno.

Koje pamtiš
kao melodiju kiše
nad svilenim ponorom
blistavih gradova u tuđini.

SARAJEVO

Mi smo barem
ostali strani jedan drugome.

Govorio si:
Sažvakaću tvoje kosti
a potom ću te ispljunuti na ulicu.

Previše godina, previše dana
- bez milosti
Među nama:
Previše zle krvi.

Kada god se rastanemo
ja pamtim samo trag
na licu Kasabe
Koja tone
U sebe.

Šeheru:

Ako mi dođeš u san
biće to u sjaju
zlatnih šerefeta.
Ako te ipak pokore,
i požele
da te spale do pepela
reći ću: *Ne!*
To je šteta.
To je, ipak,
šteta.

USPOMENE

Koliko je samo prošlo.

Velika crna planina zaklanja nebo
i samo je tišina utočište.

Ja rukama skidam
nevidljivu koprenu sa lica
i ponavljam:

Granice samoće su i naše granice,
i naša je tamnica
nama najdraže mjesto.

Tu sklopimo oči i povijemo glavu
prije nego potonemo u san.

Velika crna planina zaklanja nebo
u slavu - Jedinoga Boga
a mi i dalje samo predano
čekamo dan
u kojem će ono što je prošlo
i ono što će doći
biti kao jedno.

HRID

Odjednom: sjetim se,
i čujem: *more!?*
U njemu je grob jedne ptice.
Potom čujem: *talas*,
kako u cik zore mirno
nalazi svoju hrid.
Svaki put mi umiremo u najboljim godinama,
jer njeno je lice ono koje sada blista
kao vatra i kao stid.
Na obali.

Gdje mirno pjevam u gomili
na gozbi najgorih,
i gdje još uvijek udaraju vali
i neka je tama
uporna i gorda.
Kao život
i kao stih.

NIRVANA

Ne mogu te sačuvati od smrti,
od odlaska, od mraka.
Ne može niko.
Suludo bi bilo i pokušavati
zauzeti stranu
u tako nepravednoj borbi.

Ali naš smisao od toga zavisi.

Mogu samo čekati da se pojaviš
na kapiji grada, na početku ulice,
na vratima grobnice.
Sva u bijelom
i sa ranama koji su ostale
od prolaska
kroz bezimena mjesta.

Ranama od noćnih putovanja.
Ranama od putovanja kroz pustinju.

Ranama od straha,
ranama od tišine, od tuge, od samoće.

Ne mogu te sačuvati
i skoro da vjerujem u to.

Zato sam miran.

Zato sam naizgled miran
kao kap tišine
prije nenajavljenog
i gromoglasnog pada.

SLUŽBENI JEZIK

Svi koje sam znao
progovorili su na jeziku službe,
- a sve službe su na latinskom.

Bez obzira na trud: ja nisam uspio.
Meni su strani jezici - ostali strani:
tek poneka riječ, ime ili psovka,
i to je sve.

Između ostalog
nisam imao ni priliku da učim kroz praksu
i da probam ovaj divlji naglasak
na nekom kolodvoru
- tamo negdje daleko.

Jezik službe je vremenom zauzimao prostor
i postao
- jezik naš svakodnevnih.
Jezik naš nasušnih.

U buncanju novina, na televiziji,
u kulturnom dodatku,
u poeziji, u prozi,
u naučnim disertacijama:
- Elementa latina.

Svi koje sam znao
progovorili su na jeziku službe
i kada se sretnemo
između nas je obična jezička barijera.

Uspijeva tek poneka riječ,
ime ili psovka,
i to je sve.

PITANJE IZBORA

Trebao bi biti hladan i tih
kao pouzdan poslušnik;
i da mi nije važna noć, oblak i zvijezda
i da se na stih ne oslanjam kao prije
dok najezda među mrtvim riječima
krije ovaj horizont.

Trebao bi biti mudar i oprezan
kao trgovac u doba prevrata,
kao zabavljač
i vrijedan član kolektiva,
kao bjegunac od rata,
od siromaštva i gladi,
od zajednice gdje je riječ živa
prezrena i ničija.

Trebao bi
ali ne uspijevam da pronađem
pogodno vrijeme za preobražaj
i izbor prave strane.

Izbor čistog i odabranog društva.

Ne uspijevam
i zbog previše obaveza
i previše godina provedenih
u proklesoj skitnji i bezglavosti.

RADNICE

Nije teško osvojiti
jedan nebranjeni svijet.

U gluho doba, same i ničije,
prstima miluju tišinu
sve do oštrice na rubu kreveta.

Potom se bude u crnim sobama
iznad podvožnjaka.

One nikoga ne čekaju
One se ne nadaju nikome.
One su slobodne.

Ustaju umorne
i bez pogovora
ponovo polaze u mrak.

Sa normom ili bez norme.
Nema razlike.

Nije teško spaliti
jedan nebranjeni svijet.
Nije teško.

Nema nikoga da svjedoči.

Nema nikoga kome je stalo.

Nema nikoga.

SREBRENOBRADI

Na književnim susretima
održavanim pod sloganom:
"onanija ili smrt"
sreo sam gospodina srebrenobradog.

Koračao je pločnikom
ispred užičkog pozorišta
u kaputu
pod kojim je treperilo tijelo
pisca koji čeka.

Umjesto pozdrava mi je rekao:
"Ja nisam gospodin,
ja sam drug.
Tvoj drug sa margine"

Ne znam zašto je to izgovorio
i odakle mu takav utisak
ali bez uspjeha sam
pokušavao da mu objasnim
da ja uopće nisam na margini.

Ja sam samo radnik,
običan radnik u fabrici obuće,
i moj je pogon - pogon krojnice
a tek ako se ukaže potreba
kojim slučajem
budem i na ispomoći
u montaži đonova
za kolekciju ženskih cipela
sa širokim petama.

Bez obzira na te očite činjenice
moj srebrenobradi drug
je bio uporan
i ubjedljiv.

Znao je, moram priznati, više od mene
jer je proletersko iskustvo precjenjeno
i odbačeno kao nepouzđano
i komično.

Prema njegovim riječima: još odavno
odmah nakon smrti
velikog hroničara koji je slavu stekao
u logorima na sjeveru
Sovjetskog Saveza.

·
O tome je pričao tako lijepo.

Potom mi je govorio o svojoj mucu
i borbi
u strašnom svijetu žurnalistike.
O sudskim procesima
Nestalnoj naklonosti zapada
i svom hobiju koji trpi
hroničan nedostatak raritetnih ploča
iz ere pankaa.

Visinu svojih mjesečnih primanja
iz učtivosti, nije pominjao.

Kada smo se rastali
poželio sam mu uspjeh
na margini.

"Bori se hrabro, srebrenobradi"
rekao sam mu,
sretan što sam, nekim čudom, spašen
od te mučne zečije sudbine.

Mene je već sutra
čekala nova isporuka papuča
za tržište Holandije
i naizgled prozaična sparina
pod limenim krovom fabričkog pogona.

PROFESOR VRATOLOMIJE

U učionici malog Univerziteta
zidanog sredinom prošlog stoljeća
u obliku nedovršene kocke
ali dekorisanog
u prijatnu nijansu pepela:
jedan Profesor vratolomije
podigne svoj tanki kažiprst.

Govori odlučno.

Njegova logika zaključivanja teče
pomućenim ali brzim tokom
srednovječnog
ali iskusnog predavača.

Profesor je
zadovoljan čovjek

Jedan prosječan
spisateljski neuspjeh.
Jedan propali brak.
Jedno dijete.
Uz njegov hladni starački bok
Nova
Tri decenije mlađa prilježnica.

Pred sobom je
prije mnogo godina
vješto sveo račun
i cifre su nedvosmislene:
uloženo, prodato,
povrat,
krajnji iznos.
Ta spoznaja od njega,
s izvjesnim uspjehom,
odgoni nemir
koji bi mogao da probudi
ono gorko nedoumlje;

svojstveno još samo mladim pjesnicima,
anarhistima,
ili običnim ludacima.

Njegova nepoljuljana vjera
u smrt Boga
oslobađa ga dužnosti molitve
i planiranja vlastitog pogrebnog igrokaza
kod prelaska u onostrano.

Kao rezultat Velikog praska
On pripada vrsti kukaca
koja će uvijek pronaći početnu tačku
u dogmi reinkarnacije
bez obzira na godine
tektonska pomjeranja granica
režimske proglase
ili nepouzdana povjesni kurikulum.

U profesorovom svijetu
podložna mjeni je samo boja potpisa
koji valjanim čini njegovu
već mumificiranu člansku propusnicu
u novi – stari uistinu - drevni
klub disidenata.

•

U krcatoj učionici Univerziteta
izgrađenog sredinom prošlog stoljeća
u obliku nedovršene kocke
ali dekorisanog u prijatnu nijansu pepela
"kano klusurina"
on stoji postojan.

U sporednoj ulozi mudraca.
Onoga koji je pronašao način
i rješenje
u prepuštanju tijela vodenoj stihiji
da bi tako - od nadimanja
(tog ružnog obilježja
koje je uobičajeno kod

utopljenika)
sa uspjehom sačuvao
truplo jednog nesuđenog akademika.

Profesor vratolomije
više ne brine
o mogućnosti opasnih zamki sumnje
ili neprijatnog
i posve dosadnog ceremonijala:
posipanje pepelom.

Ogledalo
koje je ne tako davno preuzeo
od nepoznatog zanatlije
sa bulevara „Crven Ban“
nosi sa sobom
a ono mu zahvaljujući svojoj čarobnoj površini
nudi zadovoljavajući odraz
i noću progovara glasom:
Ne - najljepši!
Samo:
„Učitelj neukih“
„Prosvjetitelj“

HIMNA MOJE DOMOVINE

Gledam u zastavu našeg okupatora.

Kako je lijepa.
Kako je samo lijepa,
blistava i šarena.
Vjerujem i da je mirisna,
ali ipak su ovo
ozbiljna vremena
i nije mi dozvoljeno da je,
makar i na trenutak,
privijem uz lice.

Oči mi, evo, pune stida.

Visoko je, visoko
Zastava naših gospodara.
Visoko na najvisočijem mjestu
iza još visočijeg zida,
i nju čuvaju vojnici
moje domovine.
Bdiju i danju i noću
I marširaju, po navici.
Da ne bude mjesta sumnji,
ili, ne daj Bože, panici.

Vrijedni su vrijedni
svi naši - mladi službenici.
Zbog njih su mi oči pune tuge.
Jer meni je još samo ostalo
da im zavidim i da zadivljeno gledam
u tu *Staru slavu*
u te *Zvijezde i pruge*

u tu *Staru slavu*
u te *Zvijezde i pruge*.